

Η ΘΕΣΗ 7Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
FLUGANGST 7A
Sebastian Fitzek

Copyright © 2017 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany
Published by arrangement with Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG
& AVA International GmbH Germany

www.ava-international.de

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2019
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Verlagsgruppe Droemer Knaur
GmbH & Co. KG & AVA International GmbH Germany

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ISBN: 6978-960-605-695-6

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
Μάρτιος 2019

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
Μαρία Γουρνεζάκη

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Νατάσσα Χαραλαμπίδη, Εκδόσεις Διόπτρα

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα

ΕΔΡΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι,
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Στοά του Βιβλίου
Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

SEBASTIAN FITZEK

Η ΘΕΣΗ 7Α

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στη Μανουέλα.
Δεκαεφτά χρόνια συνεχούς πτήσης,
χωρίς να διαφαίνεται τέλος.
Τι ευτυχία!*

Η ΕΕ ΣΥΝΙΣΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ
ΤΩΝ ΠΙΛΟΤΩΝ ΣΕ ΨΥΧΟΜΕΤΡΙΚΑ ΤΕΣΤ

Διεξαγωγή ελέγχων για τη χρήση ψυχοτρόπων
ουσιών και παροχή ψυχολογικής υποστήριξης:
ομάδα εργασίας της ΕΕ απαιτεί αυστηρότερους
ελέγχους των πιλότων μετά τη συντριβή
του αεροσκάφους της Germanwings.

Εφημερίδα Die Zeit, 17.07.2015

Πρόλογος

«ΠΟΤΕ ΜΠΟΡΟΥΜΕ να ανακρίνουμε τον δράστη;»

Ο δόκτωρ Μάρτιν Ροτ, που εκείνη τη στιγμή βιάδιζε προς τη μονάδα εντατικής θεραπείας της Κλινικής Παρκ, στράφηκε προς τον επιθεωρητή του τμήματος ανθρωποκτονιών, ο οποίος είχε το θράσος να του θέσει ανερευθρίαστα αυτή τη γελοία ερώτηση.

«Να τον ανακρίνετε;»

«Ναι. Πότε θα ξυπνήσει;» Ο κοντός, γεροδεμένος αστυνόμος ήπιε την τελευταία γουλιά από τον καφέ που είχε πάρει από το αυτόματο μηχάνημα, έπνιξε ένα ρέψιμο και προέτεινε προκλητικά το πιγούνι του. «Έχουμε δύο πτώματα κι έναν βαριά τραυματία με μάτια που θα αιμοραγούν για όλη του τη ζωή. Πρέπει να πω δυο λογάκια μ' αυτό το απόβρασμα το συντομότερο δυνατόν».

«Χμ, δυο λογάκια».

Ο αρχίατρος με το λείο, μάλλον νεανικό για την ηλικία του, πρόσωπο, έξυσε το κεφάλι του, το οποίο είχε αρχίσει να χάνει τη μάχη με τη φαλάκρα. Δεν ήξερε τι τον ενοχλούσε περισσότερο στον αστυνόμο που είχε μπροστά του.

Η φτηνή απόπειρα μίμησης Μπρους Γουίλις ή η κραυγαλέα ηλιθιότητά του.

«Ήσασταν παρών όταν τον έφεραν, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, φυσικά».

«Και δεν παρατηρήσατε τίποτα παράξενο;

»Είναι μισοπεθαμένος, ξέρω, ξέρω». Ο μπάτσος έδειξε την ημιδιαφανή γυάλινη πόρτα πίσω από τον Ροτ, η οποία χωρίζε τον διάδρομο της κλινικής από την πτέρυγα της εντατικής. «Αλλά είμαι σίγουρος πως εσείς οι γιατροί θα κάνετε τα μαγικά σας και θα το αναστήσετε το γουρούνι. Και μόλις ξυπνήσει, θα ήθελα μερικές απαντήσεις».

Ο Ροτ πήρε βαθιά ανάσα κι άρχισε να μετράει από μέσα του ανάποδα, ξεκινώντας από το τρία. Μόλις έφτασε στο μηδέν, είπε:

«Ωραία, θα σας δώσω εγώ μερικές απαντήσεις, κύριε;...»

«Χιρς. Επιθεωρητής Χιρς».

«Είναι ακόμα πολύ νωρίς για ασφαλή διάγνωση, αλλά έχουμε την ισχυρή υπόνοια ότι ο ασθενής πάσχει από σύνδρομο εγκλεισμού. Με άλλα λόγια, ο εγκέφαλός του δεν είναι πλέον συνδεδεμένος με το υπόλοιπο σώμα του. Εν ολίγοις, ο ασθενής είναι κλεισμένος στον εαυτό του. Δεν μπορεί να μιλήσει, δεν μπορεί να δει τίποτα, δεν μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας».

«Και πόσο θα διαρκέσει αυτή η κατάσταση;»

«Όχι πάνω από τριάντα έξι ώρες, κατά τη γνώμη μου».

Ο αστυνόμος φάνηκε να δυσαρεστείται.

«Δηλαδή τότε θα μπορέσω να τον ανακρίνω επιτέλους;»

«Τότε θα είναι πλέον νεκρός».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας θόρυβος πίσω από τον Ροτ και η γυάλινη πόρτα άνοιξε με φόρα.

«Δόκτορ Ροτ, ελάτε γρήγορα! Ο ασθενής!»

Ο γιατρός γύρισε προς τη βοηθό του, που είχε βγει τρέχοντας από την εντατική με ξαναμμένο πρόσωπο.

«Τι συνέβη;»

«Βλεφαρίζει».

Δόξα τω Θεώ!

«Αλήθεια; Υπέροχα νέα!» είπε περιχαρής, αποχαιρετώντας τον επιθεωρητή μ' ένα νεύμα.

«Βλεφαρίζει;» Ο Χιρς κοίταξε τον γιατρό με τέτοια κατάπληξη, σαν να τον είχε μόλις δει να πανηγυρίζει επειδή βρήκε μια τσίχλα κολλημένη στη σόλα του. «Κι αυτό το αποκαλείτε υπέροχο νέο;»

«Το καλύτερο που θα μπορούσαμε να έχουμε», απάντησε ο Ροτ και, περπατώντας βιαστικά προς τον θάλαμο του ετοιμοθάνατου ασθενή, πρόσθεσε: «Και ίσως η μοναδική ευκαιρία μας να βρούμε τους αγνοούμενους ζωντανούς».

Αν και δεν έτρεφε ιδιαίτερες ελπίδες ως προς αυτό.

Κεφάλαιο 1

Νέλε
Βερολίνο. Μιάμιση μέρα νωρίτερα
05.02 π.μ.

«ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΥΟ ΕΙΔΩΝ ΛΑΘΗ. Αυτά που σου καταστρέφουν τη ζωή κι αυτά που σου στοιχίζουν τη ζωή».

Η Νέλε άκουσε τα λόγια του παρανοϊκού.

Αλλοιωμένα, υπόκωφα. Λαχανιασμένα.

Δεν μπορούσε να δει τα χείλη του. Ο άντρας φορούσε μια μαύρη εφαρμοστή μάσκα από νεοπρέν, με μια άσπρη βαλβίδα μπροστά στο στόμα, απ' αυτές που χρησιμοποιούν οι αθλητές για να βελτιώνουν τις επιδόσεις τους και οι ψυχοπαθείς για να ηδονίζονται.

«Όχου, δεν έχω καμιά όρεξη για τέτοια», είπε η Νέλε δυνατά, λες και τα λόγια της μπορούσαν ν' αλλάξουν κάτι. Και μόλις ο μασκοφόρος άντρας άνοιξε απειλητικά τον κόφτη που κρατούσε στα χέρια του, η Νέλε άλλαξε κανάλι.

Το Καντό Φθινόπωρο της Παραδοσιακής Μουσικής.

Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδη. Μόνο αηδίες είχε η τηλεόραση. Όχι πως ήταν παράξενο. Ποιος κάθεται με τη θέλησή του να δει τηλεόραση πριν καλά καλά ξημερώσει;

Πλατάγισε ανυπόμονα τη γλώσσα της και συνέχισε το ζάπνιγκ, ώσπου έφτασε σε ένα κανάλι τηλεπωλήσεων.

Οι Οικιακοί Βοηθοί του Ρόνι.

Ένας άντρας που έμοιαζε μακιγιαρισμένος με δαχτυλομπογιές –κατακόκκινο δέρμα, κυανά χείλη και εκτυφλωτικά λευκά δόντια– ενημέρωνε τσιρίζοντας τους πελάτες του ότι εκείνη τη στιγμή απέμεναν μόνο 223 τεμάχια από τον υπεροχοθεσπέσιο παρασκευαστή ανθρακούχου νερού. Η Νέλε σκέφτηκε ότι πολύ θα ήθελε να είχε μια τέτοια συσκευή τους τελευταίους μήνες. Έτσι, δεν θα χρειαζόταν να κουβαλάει μόνη της τα μπουκάλια με το μεταλλικό νερό στον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας της στη Χανζαστράσε. Σαράντα οχτώ απότομα σκαλοπάτια. Τα μετρούσε καθημερινά.

Βέβαια, ακόμα καλύτερος από τον παρασκευαστή ανθρακούχου νερού θα ήταν ένας δυνατός άντρας. Ιδίως τώρα, στην «κατάστασή» της – όντας δεκαεννέα ολόκληρα κιλά βαρύτερη απ' ό,τι πριν από εννέα μήνες.

Μόνο που τον υπεύθυνο για την κατάσταση της τον είχε ξαποστείλει.

«*Τίνος είναι;*» την είχε ρωτήσει ο Ντέιβιντ μόλις του ανακοίνωσε ότι ήταν έγκυος.

Δεν ήταν ακριβώς τα λόγια που περιμένει να ακούσει μια κοπέλα που έχει μόλις επιστρέψει από τον γυναικολόγο και ψάχνει έναν βράχο να κρατηθεί μέσα σε μια τρικυμία από ορμόνες.

«*Δεν σε άγγιξα ποτέ χωρίς καπότα. Τη θέλω τη ζωούλα μου. Γαμώ το. Τώρα πρέπει να ψαχτώ κι εγώ μη με έχεις κολλήσει*».

Ένα ηχηρό χαστούκι επισφράγισε το τέλος της σχέσης

τους. Μόνο που δεν ήρθε από τη Νέλε. Αλλά απ' αυτόν. Το χαστούκι του ήταν τόσο δυνατό, που η Νέλε έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο πάτωμα παρασέρνοντας μαζί της τον πύργο με τα cd της· πεσμένη κάτω, έγινε εύκολος στόχος για τον σύντροφό της.

«Είσαι τελείως μαλακισμένη;» τη ρωτούσε καθώς την κλοτσούσε. Ξανά και ξανά, στην πλάτη, στο κεφάλι και φυσικά στην κοιλιά, την οποία η Νέλε προσπαθούσε απεγνωσμένα να προστατεύσει με τους αγκώνες και τα χέρια της. Και τα κατάφερε. Ο Ντέιβιντ δεν πέτυχε τον στόχο του. Το έμβρυο δεν έπαθε απολύτως τίποτα.

«Δεν θα μου πασάρεις εμένα το μούλικό σου, για να σου τα σκάω μια ζωή», της ούρλιαζε, χωρίς εκείνη να του απαντάει. «Να 'σαι σίγουρη γι' αυτό».

Η Νέλε έφερε το χέρι στο ζυγωματικό της, στο σημείο όπου την είχε χτυπήσει η μύτη του παπουτσιού του, που λίγο έλειψε να τη βρει στο μάτι· ακόμα το ένιωθε να πάλλεται κάθε φορά που σκεφτόταν τη μέρα του χωρισμού τους.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που της συμπεριφερόταν απότομα. Ήταν, όμως, η πρώτη φορά που σήκωνε χέρι πάνω της.

Ο Ντέιβιντ ήταν ένας λύκος με προβιά αρνιού, που σκορπούσε απλόχερα την ακαταμάχητη γοητεία του όταν βρίσκονταν μπροστά σε κόσμο. Μέχρι και η κολλητή της δυσκολευόταν να πιστέψει ότι αυτός ο γοητευτικός άντρας με τους άφογους τρόπους και το λεπτό χιούμορ είχε κι ένα δεύτερο, βίαιο πρόσωπο, το οποίο επέλεγε να δείχνει μόνο στην ιδιωτική ζωή του, όταν ένιωθε σίγουρος ότι δεν τον έβλεπε κανείς.

Η Νέλε θύμωνε με τον εαυτό της που πάντα πήγαινε κι έμπλεκε με τέτοιους άντρες. Είχε φάει ξύλο και σε προηγούμενες σχέσεις της. Ίσως όλοι αυτοί οι τύποι να νόμιζαν, εξαιτίας του παιδικού και κάπως κατεργάρικου παρουσιαστικού της, πως δεν ήταν γυναίκα αλλά ένα κορίτσι το οποίο δεν επιθυμούσαν ερωτικά, αλλά παρ' όλ' αυτά ήθελαν να έχουν στην κατοχή τους. Και, βέβαια, σε κάποιο βαθμό ευθυνόταν και η ασθένειά της για το γεγονός ότι πολλοί την αντιμετώπιζαν ως θύμα.

Τέλος πάντων, ο Ντέιβιντ Κούπφερ αποτελεί παρελθόν, σκέφτηκε η Νέλε ικανοποιημένη. Μέσα μου μεγαλώνει το μέλλον.

Ευτυχώς που είχε αλλάξει κλειδαριές και δεν είχε πια πρόσβαση στο σπίτι της αυτό το κάθαρμο.

Τον πρώτο καιρό μετά τον χωρισμό τους, της είχε γίνει στενός κορσές. Τη βομβάρδιζε με τηλεφωνήματα και γράμματα, προσπαθώντας να την πείσει να ρίξει το παιδί, άλλοτε με επιχειρήματα («Ως τραγουδίστρια δεν βγάζεις αρκετά χρήματα για να συντηρήσεις ούτε τον εαυτό σου!») κι άλλοτε με απειλές («Κρίμα δεν θα ήταν να σκοντάψεις και να πέσεις από τις σκάλες;»). Πέρασαν τρεις μήνες –το περιθώριο νόμιμης διακοπής της εγκυμοσύνης–, ώσπου να τα παρατήσει και να κόψει επιτέλους κάθε επαφή μαζί της. Με μοναδική εξαίρεση το καλάθακι που είχε βρει μπροστά στην πόρτα της τη Δευτέρα του Πάσχα. Με το ροζ μαξιλαράκι και το χνουδωτό κουβερτάκι με το οποίο ήταν τυλιγμένος ένας ψόφιος αρουραίος.

Η ανάμνηση έκανε τη Νέλε να αναριγίσει. Έχωσε και τα δυο της χέρια ανάμεσα στις μαξιλάρες του καναπέ για να ζεσταθεί, παρότι δεν έκανε καθόλου κρύο στο διαμέρισμά της.

Η κολλητή της την είχε συμβουλευσει τότε να καλέσει την αστυνομία, αλλά ποιο το νόημα; Εδώ δεν κατάφερναν να βρουν τον τρελό που έσκιζε τις τελευταίες βδομάδες τα λάστιχα αυτοκινήτων και ποδηλάτων στη γειτονιά της. Σιγά μην έβαζαν κάποιον να φυλάει σκοπιά έξω από το σπίτι της εξαιτίας ενός ψόφιου αρουραίου.

Το μόνο που έκανε η Νέλε ήταν να αλλάξει όλες τις κλειδαριές, σε περίπτωση που ο Ντέιβιντ είχε βγάλει αντικλείδι.

Κατά βάθος σχεδόν τον ευγνωμονούσε. Όχι για το ξύλο και το κουφάρι του ζώου, αλλά για τις αισχρές προσβολές του.

Αν είχε παραμείνει ψύχραιμος, ίσως η Νέλε να είχε ακούσει τη φωνή της λογικής, που της έλεγε ότι ήταν πολύ επικίνδυνο να κρατήσει το μωρό. Βέβαια, χάρη στην έγκαιρη αγωγή με ιστατικά φάρμακα, ο ιός HIV δεν ήταν πλέον ανιχνεύσιμος στο αίμα της, άρα ο κίνδυνος να κολλήσει το μωρό ήταν μηδαμινός. Αλλά όχι ανύπαρκτος.

Επιτρεπόταν να αναλάβει αυτό το ρίσκο; Μπορούσε μια εικοσιδύαχρονη φορέας του έιτζ να αναλάβει γενικώς την ευθύνη ενός μωρού; Δίχως καμία οικονομική ασφάλεια; Με μια μητέρα που είχε πεθάνει πολύ νέα κι έναν πατέρα που το είχε σκάσει στο εξωτερικό;

Όλοι αυτοί ήταν εξαιρετικοί λόγοι για να ρίξει το παιδί και να αφοσιωθεί στην καριέρα της στο τραγούδι. Να αποφύγει τα πρησμένα πόδια και την κοιλιά-μπαλόνι και να συνεχίσει την, ούτως ή άλλως καταδικασμένη, σχέση της με τον όμορφο πλην χολερικό καλλιτέχνη, που έβγαζε το ψωμί του κάνοντας τον ταχυδακτυλουργό σε παιδικά γενέθλια και εταιρικά πάρτι. (Το «Ντέιβιντ Κούπφερ» δεν ήταν φυσικά το αληθινό του όνομα, αλλά ένα αξιοθρήνητο

λογοπαίγνιο με το όνομα του μεγάλου ειδώλου του, του Ντέβιντ Κόπερφιλντ).

Κοίταξε το ρολόι.

Είχε ακόμα είκοσι πέντε λεπτά ώσπου να έρθει το ταξί.

Τέτοια ώρα, η διαδρομή ως το μαιευτήριο θα διαρκούσε λιγότερο από μισάωρο. Λογικά θα έφτανε μία ώρα πριν από την προγραμματισμένη εισαγωγή της και τρεις ώρες πριν μπει στο χειρουργείο.

Δεν είναι συνετό, σκέφτηκε η Νέλε χαϊδεύοντας την ολοστρογγυλή κοιλιά της. Αλλά είναι η σωστή απόφαση.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε έτσι από τότε που ο γιατρός της, ο δόκτωρ Κλόπστοκ, την είχε παροτρύνει να κρατήσει το παιδί. Ακόμα και χωρίς καμία φαρμακευτική αγωγή, τα έμβρυα που μολύνονται με HIV είναι λιγότερα από ένα στα πέντε. Με τη δική της εξαιρετική κλινική εικόνα και τη στενή ιατρική παρακολούθηση, μάλλον ήταν πιθανότερο να χτυπηθεί το χειρουργείο από κεραυνό την ώρα της καισαρικής.

Αλλά και αυτό δεν αποκλείεται να έχει συμβεί κάποτε.

Η Νέλε δεν είχε βρει ακόμα όνομα για το θαύμα που μεγάλωνε μέσα της. Δεν ήξερε καν αν ήταν κορίτσι ή αγόρι. Όμως δεν την ένοιαζε καθόλου. Χαιρόταν που θα ερχόταν ένας νέος άνθρωπος στη ζωή της, ανεξαρτήτως φύλου.

Άλλαξε πάλι κανάλι στην τηλεόραση και ξαφνικά ένιωσε να ζεσταίνεται αφόρητα. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που λαχταρούσε να γεννήσει και να αποκτήσει ξανά το παλιό, καλό της σώμα: δεν άντεχε άλλο τις εξάψεις. Καθώς τραβούσε τα χέρια της από τη σχισμή ανάμεσα στις μαξιλάρες του καναπέ, τα δάχτυλα του δεξιού χεριού της χτύπησαν πάνω σε κάτι σκληρό.

E;

Μήπως ήταν τα σκουλαρίκια που είχε χάσει πριν από λίγο καιρό;

Έγειρε λίγο στο πλάι και ψηλάφισε με το δεξί της χέρι το σφηνωμένο αντικείμενο. Ξαφνικά τη διαπέρασε ένας σύντομος, οξύς πόνος.

«Αουτς!»

Τράβηξε έξω τον δείκτη της και κοίταξε έκπληκτη το αίμα πάνω στη ρώγα του. Το δάχτυλό της παλλόταν, σαν να την είχε τοιμπήσει έντομο. Έντρομη, το έβαλε στο στόμα της κι έγλειψε το αίμα. Ύστερα κοίταξε πιο προσεκτικά την πληγή. Ένα μικροσκοπικό κόψιμο, σαν από λεπτό μαχαίρι.

Τι διάβολο;...

Σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε ως το γραφείο της για να πάρει ένα τσιρότο. Καθώς άνοιγε το πάνω συρτάρι, γλίστρησε έξω ένα διαφημιστικό φυλλάδιο για ενοικιαζόμενες εξοχικές βίλες, όπου ο Ντέιβιντ ήθελε να περάσουν τη μέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Παλιά· σε μια άλλη ζωή.

Το μόνο θετικό που μπορούσε να σκεφτεί πλέον η Νέλε για τον πρώην της ήταν ότι δεν την είχε παρατήσει σύξυλη στο πρώτο ραντεβού, όπως έκαναν οι περισσότεροι, μόλις τους έλεγε ότι τρεις φορές τη μέρα καταπίνει ένα κοκτέιλ από φάρμακα, για να μη νοσήσει από έιτζ. Η Νέλε ήταν βέβαιη πως ο Ντέιβιντ την είχε πιστέψει όταν του είπε ότι δεν ήταν ούτε τσουλά ούτε ναρκομανής. Πως δεν είχε κολλήσει από ξαναχρησιμοποιημένη βελόνα ή από σεξ με αγνώστους χωρίς προφυλάξεις. Αλλά από μια πεταλούδα.

Μια πανέμορφη πεταλούδα, που την είχε πάντα μαζί της. Στο εσωτερικό του δεξιού της μπράτσου.

Υπό κανονικές συνθήκες, το πολύχρωμο έντομο θα ήταν ένα παντοτινό ενθύμιο από τις υπέροχες διακοπές της στην Ταϊλάνδη. Τώρα, κάθε φορά που έκανε ντους σκεφτόταν τις βρόμικες, μη αποστειρωμένες βελόνες με τις οποίες είχε χτυπηθεί το τατουάζ, αλλά και πόσο σκληρά τιμωρεί καμιά φορά ο Θεός τη νεανική απερισκεψία. Απ' ό,τι φαινόταν, προτιμούσε να τιμωρεί μεθυσμένους εφήβους που έκαναν τατουάζ σ' ένα υποφωτισμένο στούντιο ανάμεσα στα μπαράκια του Πουκέ παρά τους νταήδες του Ισλαμικού Κράτους, που πετούσαν ομοφυλόφιλους από ταράτσες.

Η Νέλε τύλιξε το τσιρότο στο δάχτυλό της κι επέστρεψε στον καναπέ, όπου ανασήκωσε τις μαξιλάρες για να δει τι την είχε κόψει.

Όταν το βλέμμα της έπεσε στο ασημένιο αντικείμενο που γυάλιζε στο φως, μόλις που κρατήθηκε να μη βάλει τις φωνές.

«Πώς στην ευχή βρέθηκε αυτό εδώ πέρα;» ψιθύρισε, ξεκολλώντας προσεκτικά το ξυράφι από τη μαξιλάρα, όπου ήταν στερεωμένο με κολλητική ταινία διπλής όψης, δηλαδή... *επίτηδες!*

Κατατρομαγμένη, η Νέλε ξανακάθισε στον καναπέ. Ένωσε το ξυράφι να της καίει το χέρι, σαν να το είχε μόλις βγάλει από τη φωτιά. Την έπιασε τρέμουλο και το ξυράφι της γλίστρησε κι έπεσε δίπλα της, πάνω στον καναπέ.

Η καρδιά της πήγαινε να σπάσει. Κοίταξε το ρολόι και ξαναμέτρησε τα λεπτά που απέμεναν ώσπου να έρθει το ταξί.

Δεκαπέντε λεπτά!

Στο μεταξύ, δεν άντεχε να μείνει άλλο μοναχή της εκεί μέσα ούτε δεκαπέντε δευτερόλεπτα.

Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στο ξυράφι που άλλαζε χρώματα, αντανακλώντας τις εικόνες που έδειχνε η τηλεόραση.

Πώς στον διάβολο βρέθηκε ανάμεσα στις μαξιλάρες μου;
Και μάλιστα στερεωμένο προσεκτικά, ώστε κάποια στιγμή η Νέλε να κοπεί μ' αυτό;

Και τι στο καλό γράφει;

Το ξυράφι είχε λερωθεί από το αίμα της, αλλά τώρα, όπως είχε προσγειωθεί με την άλλη του όψη πάνω στη μαξιλάρα, διακρίνονταν πάνω του λεπτεπίλεπτα γράμματα, που έμοιαζαν χαραγμένα με το χέρι.

Απρόθυμα, η Νέλε σήκωσε το ξυράφι και χάιδεψε τα γράμματα με τον δείκτη της.

Το αίμα σου σκοτώνει!

Διάβασε τη φράση ασυναίσθητα και μηχανικά, σαν σχολιαρόπαιδο που μαθαίνει ανάγνωση.

Το αίμα μου σκοτώνει;

Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την κραυγή της.

Όχι επειδή συνειδητοποίησε πως ο Ντέιβιντ είχε καταφέρει με κάποιο τρόπο να μπει στο σπίτι της.

Αλλά επειδή ένιωσε κάτι μέσα της να σκίζεται.

Μια δυνατή σουβλιά, σαν να την είχε τοιμήσει σκορπιός. Στο πιο ευαίσθητο σημείο της. Σαν κάποιος να έσκιζε με τα χέρια του το λεπτό κι ευαίσθητο δέρμα του υπογοαστρίου της.

Όταν πέρασε ο σφάχτης, ήρθε η υγρασία. Και μετά ο φόβος.

Που εξαπλωνόταν σαν τον λεκέ ανάμεσα στα πόδια της, ο οποίος γινόταν όλο και πιο σκούρος και... *Δεν σταματάει.*

Αυτή ήταν η πρώτη σκέψη της.

Δεν σταματάει.

Έσπασαν τα νερά.

Η δεύτερη σκέψη ήταν ακόμα χειρότερη, διότι ήταν απολύτως σωστή.

Πρόωρα.

Το μωρό ερχόταν πρόωρα!

Κεφάλαιο 2

ΘΑ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙ; Μπορεί να βγει ζωντανό από κάτι τέτοιο;

Η Νέλε είχε ξεχάσει τελείως το ξυράφι. Μέσα στον πανικό της, το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν:

Αλλά ο γιατρός μού είπε πριν από μερικές βδομάδες ότι από δω και πέρα το παιδί μπορεί να ζήσει, έτσι δεν είναι;

Η ημερομηνία του φυσιολογικού τοκετού απείχε ακόμα δεκατέσσερις ημέρες.

Επειδή, όμως, η καισαρική συνεπαγόταν μικρότερο κίνδυνο μετάδοσης της νόσου στο μωρό, είχαν επισπεύσει το χειρουργείο για προληπτικούς λόγους. Για να αποφύγουν ακριβώς αυτό που συνέβαινε τώρα: να ξεκινήσει η διαδικασία του φυσιολογικού τοκετού.

Άραγε μπορεί να γίνει καισαρική αφού σπάσουν τα νερά;

Η Νέλε δεν είχε ιδέα. Απλώς ευχόταν με όλη της την ψυχή να έρθει υγιές στον κόσμο το «ανθρωπάκι» της (όπως αποκαλούσε το πλάσμα που είχε μέσα της).

Γαμώ το, τότε θα έρθει επιτέλους το ταξί;

Απέμεναν οχτώ λεπτά.

Τα οποία χρειαζόταν για να ετοιμαστεί.

Μόλις σηκώθηκε, είχε την αίσθηση πως άδειασε από μέσα της όλο το αμνιακό υγρό. *Μήπως είναι επικίνδυνο για το παιδί;* Μια φριχτή εικόνα τής πέρασε από τον νου: το μωρό της να προσπαθεί μάταια να ανασάνει μέσα στην άδεια της κοιλιά, σαν ψάρι έξω από το νερό.

Περπάτησε με δυσκολία ως την εξώπορτα και πήρε το σακ βουαγιαζ που την περίμενε ήδη δίπλα στην είσοδο, έτοιμο για το μαιευτήριο.

Καθαρά εσώρουχα, άνετα παντελόνια, νυχτικά, κάλτσες, οδοντόβουρτσα και καλλυντικά. Και, φυσικά, το σακουλάκι με τα αντιβιοτικά φάρμακα. Είχε πακετάρει μέχρι και πάνες, αν και ήταν βέβαιη πως πάνες θα είχαν και στο μαιευτήριο.

Αλλά η Γιουλιάνα, η μαία που την παρακολουθούσε κατά την εγκυμοσύνη, της είχε πει ότι έπρεπε να είναι προετοιμασμένη για κάθε ενδεχόμενο, διότι τα πράγματα ποτέ δεν έρχονται όπως τα περιμένουμε. Κι αυτό ακριβώς συνέβαινε τώρα.

Θεέ μου.

Φόβος.

Η Νέλε άνοιξε την εξώπορτα.

Ποτέ της δεν είχε νιώσει τέτοιο φόβο για οποιονδήποτε πέρα από τον εαυτό της. Και ποτέ της δεν είχε ξανανιώσει τόσο μόνη. Χωρίς τον πατέρα του παιδιού της. Χωρίς την κολλητή της, που εκείνη τη στιγμή περιόδευε με ένα μουσικό συγκρότημα στη Φινλανδία.

Στις σκάλες κοντοστάθηκε.

Μήπως έπρεπε να αλλάξει ρούχα; Ένιωθε τη μουσκεμένη φόρμα να κολλάει πάνω της σαν κρύο σφουγγαρόπανο. Έπρεπε να είχε ελέγξει τι χρώμα είχαν τα νερά. Αν

ήταν πράσινα, δεν επιτρεπόταν να κινηθεί καθόλου... ή μήπως αν ήταν κίτρινα;

Αλλά, εάν είχαν το λάθος χρώμα και είχε ήδη κινηθεί, καλό θα ήταν να μην κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα επιστρέφοντας για να φορέσει κάτι στεγνό. *Η μήπως όχι;*

Η Νέλε έκλεισε την εξώπορτα κι άρχισε να κατεβαίνει κρατώντας γερά το στηθαίο. Ένωθε τυχερή που τέτοια ώρα δεν κυκλοφορούσε κανείς άλλος στο κτίριο.

Ντρεπόταν, χωρίς να ξέρει για ποιο πράγμα· εξάλλου, η γέννα είναι κάτι τελείως φυσικό. Αλλά, σύμφωνα με την εμπειρία της, ελάχιστοι άνθρωποι ήθελαν να εμπλακούν άμεσα σ' αυτή τη διαδικασία. Και δεν είχε καμία όρεξη για υποκριτικές ή αμήχανες προσφορές βοήθειας από γείτονες με τους οποίους κατά τ' άλλα δεν έλεγε ούτε καλημέρα.

Μόλις έφτασε στο ισόγειο, ξεκλείδωσε την πόρτα της πολυκατοικίας και βγήκε έξω. Ο φθινοπωρινός αέρας μύριζε υγρά φύλλα και χώμα. Πρέπει να είχε μόλις σταματήσει να βρέχει.

Η άσφαλτος της Χανζαστράσε γυάλιζε στα φώτα του δρόμου που ήταν ακόμα αναμμένα. Μπροστά στο πεζοδρόμιο είχε σχηματιστεί μια λιμνούλα, όπου –*δόξα τω Θεώ*– την περίμενε ήδη το ταξί. Τέσσερα λεπτά πριν από το ραντεβού. Αλλά ακριβώς πάνω στην ώρα.

Ο οδηγός, που στεκόταν γερμένος στο ταξί του και ξεφύλλιζε ένα βιβλίο, άφησε τον χοντρό τόμο στο κάθισμα του συνοδηγού μέσα από το ανοιχτό τζάμι κι έστρωσε με το χέρι του τα σκούρα μαλλιά που έφταναν ως τους ώμους του. Ύστερα, μόλις είδε ότι η Νέλε περπατούσε με δυσκολία, έτρεξε προς το μέρος της. Μάλλον θα νόμισε πως ήταν

τραυματισμένη ή πως ο σάκος της ήταν τόσο βαρύς, που την ανάγκαζε να περπατάει ελαφρώς σκυμμένη προς τα εμπρός. Ίσως, πάλι, να ήταν απλώς ευγενικός.

«Μέρα», τη χαιρέτησε κοφτά και της πήρε τον σάκο. «Αεροδρόμιο πάμε;»

Είχε ελαφριά βερολινέζικη προφορά και η ανάσα του μύριζε καφέ. Το πουλόβερ του, με λαιμόκοψη V, του ήταν ένα νούμερο μεγαλύτερο, όπως και το κοτλέ παντελόνι, που με κάθε βήμα έμοιαζε έτοιμο να πέσει από τους λιπόσαρκους γοφούς του. Τα ανατομικά σανδάλια και τα γυαλιά αλλά Στιβ Τζομπς συμπλήρωναν το κλισέ του φοιτητή κοινωνιολογίας που οδηγούσε ταξί για να βγάλει τα έξοδα των σπουδών του.

«Όχι. Στο μαιευτήριο του Νοσοκομείου Σαριτέ. Στο Βέντινγκ».

Ο ταξιτζής χαμογέλασε με νόημα, κοιτάζοντας την κοιλιά της.

«Α, κατάλαβα. Εντάξει».

Της κράτησε την πόρτα ανοιχτή. Πρέπει να πρόσεξε τη μουσκεμένη φόρμα της, αλλά δεν είπε τίποτα, από ευγένεια μάλλον. Λογικά θα είχε δει πολύ πιο αηδιαστικά πράγματα στις νυχτερινές διαδρομές του, γι' αυτό και είχε επενδύσει το πίσω κάθισμα με πλαστικό κάλυμμα.

«Φύγαμε».

Η Νέλε μπήκε στο αυτοκίνητο ανησυχώντας μήπως είχε ξεχάσει κάτι σημαντικό, παρότι κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της το σακ βουαγιαζ, όπου είχε πακετάρει, επίσης, το κινητό, τον φορτιστή και το πορτοφόλι της.

Ο πατέρας μου!

Τη στιγμή που το αυτοκίνητο ξεκινούσε, η Νέλε υπολόγισε νοερά τη διαφορά της ώρας και αποφάσισε τελικά να στείλει γραπτό μήνυμα. Δεν ήταν ότι δίσταζε να τηλεφωνήσει τέτοια ώρα στον πατέρα της στο Μπουένος Άιρες· απλώς δεν ήθελε ν' ακουστεί ανήσυχη.

Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να του γράψει ότι έσπασαν τα νερά, αλλά γιατί να τον ανησυχήσει άνευ λόγου; Εξάλλου, δεν τον αφορούσε. Πατέρας της ήταν, όχι κολλητός της. Το ότι τον ήθελε κοντά της δεν οφειλόταν σε συναισθηματικούς, αλλά σε καθαρά πρακτικούς λόγους.

Είχε εγκαταλείψει τη μαμά της στα δύσκολα. Και τώρα θα είχε την ευκαιρία να εξιλεωθεί βοηθώντας τη Νέλε με το μωρό – αν και τα πατρικά του καθήκοντα θα περιορίζονταν σε θελήματα, ψώνια και οικονομική βοήθεια. Δεν είχε σκοπό να αφήσει το παιδί στα χέρια του ούτε στιγμή. Εξάλλου, δεν ήθελε να τον δει πριν από τον τοκετό· τον είχε σχεδόν διατάξει να μην τολμήσει να ταξιδέψει νωρίτερα από τη μέρα του χειρουργείου.

«*Αρχίζει!*» πληκτρολόγησε στο κινητό της κι έστειλε το μήνυμα. Σύντομο και κοφτό. Ήξερε πως η απουσία προσφώνησης θα τον πλήγωνε. Και ντρεπόταν λιγάκι κάθε φορά που του φερόταν τόσο ψυχρά. Αλλά ύστερα έρχονταν στον νου της τα μάτια της μητέρας της. Ορθάνοιχτα και κενά, με χαραγμένο μέσα τους τον φόβο του θανάτου, τον φόβο που είχε αναγκαστεί να υποστεί ολομόναχη καθώς ζύγωνε το τέλος. Κι αμέσως ένιωθε ότι παραήταν ευγενική με τον πατέρα της. Έπρεπε να θεωρεί τον εαυτό του τυχερό που η κόρη του άκουσε τη συμβουλή του ψυχοθεραπευτή της και επικοινωνήσε ξανά μαζί του μετά από τόσα χρόνια.

Η Νέλε κοίταξε μπροστά της κι είδε το πράσινο, χοντρό βιβλίο που ξεφύλλιζε νωρίτερα ο ταξιτζής και το οποίο τώρα ήταν σφηνωμένο ανάμεσα στα δύο μπροστινά καθίσματα.

Ιατρικό Λεξικό.

Άρα δεν ήταν φοιτητής κοινωνιολογίας αλλά ιατρικής.

Ύστερα παρατήρησε κάτι που της έκανε εντύπωση.

«Ει», είπε. «Ξεχάσατε να βάλετε το ρολόι».

«Πώς; Τι; Οχι, να πάρει».

Ο φοιτητής εκμεταλλεύτηκε το κόκκινο φανάρι για να κοπανήσει με το χέρι του το ταξίμετρο. Προφανώς ήταν χαλασμένο.

«Είναι η τρίτη φορά που...» είπε οργισμένος.

Από πίσω, τους πλησίασε μια μοτοσυκλέτα.

Σταμάτησε ακριβώς δίπλα τους και η Νέλε γύρισε να κοιτάξει. Ο οδηγός φορούσε κράνος με ζελατίνα-καθρέφτη. Γι' αυτό η Νέλε δεν είδε τίποτ' άλλο πέρα από το δικό της είδωλο όταν ο μοτοσυκλετιστής έσκυψε προς το μέρος της. Η μηχανή του μούγκριζε σαν λάβα που κοχλάζει.

Σασπισμένη και φοβισμένη, η Νέλε κοίταξε πάλι μπροστά της.

«Το φανάρι άναψε πράσινο!» είπε με τσιριχτή φωνή.

Ο φοιτητής σήκωσε το βλέμμα του από το ταξίμετρο και ζήτησε συγγνώμη.

Η Νέλε κοίταξε πάλι στο πλάι.

Ο μοτοσυκλετιστής, αντί να φύγει, έφερε το δάχτυλο στο κράνος του, σαν να τη χαιρετούσε, κι η Νέλε ήταν βέβαιη πως μπόρεσε να διακρίνει το διαβολικό χαμόγελό του πίσω από το κράνος.

Ο Ντέιβιντ, την κεραυνοβόλησε η σκέψη.

«Η διαδρομή είναι κερασμένη».

«Παρακαλώ;»

Ο φοιτητής τής έκλεισε το μάτι μέσα από τον καθρέφτη και πάτησε το γκάζι.

«Είναι η τυχερή σας μέρα. Το ταξίμετρο τα 'φτυσε. Δεν θα πληρώσετε τίποτα, Νέλε».

Η τελευταία λέξη του καρφώθηκε σαν μαχαίρι στο μυαλό της.

«Πώς;...»

Πώς ξέρει το μικρό μου όνομα;

«Ποιος είστε;»

Η Νέλε συνειδητοποίησε ότι είχαν αφήσει πίσω τους το φανάρι και έστριβαν αργά σε μια ανοιχτή πύλη.

«Πού βρισκόμαστε;»

Είδε έναν ετοιμόρροπο συρμάτινο φράχτη. Στο βάθος, δύο χιπιστές υψικάμινοι υψώνονταν στον σκοτεινό ουρανό σαν δάχτυλα σε νεκρική ακαμψία.

Το ταξί τραμπαλιζόταν στον χωματόδρομο ενός εγκαταλειμμένου από καιρό βιομηχανικού συμπλέγματος.

Η Νέλε έφερε το χέρι της στο χερούλι της πόρτας, προσπαθώντας μανιασμένα να την ανοίξει.

«Σταματήστε. Θέλω να κατέβω».

Ο οδηγός γύρισε και κάρφωσε το βλέμμα του στα πρησμένα στήθη της.

«Μη φοβάστε», της είπε ικετευτικά, με ένα χαμόγελο που έμοιαζε παράλογα ντροπαλό και ακίνδυνο.

Οι λέξεις που ακολούθησαν συντάραξαν τη Νέλε όσο τίποτα απ' όσα είχε ακούσει ποτέ στη ζωή της:

«Το μόνο που θέλω είναι το γάλα σας».

Ένας σφάχτης στην κοιλιά την έκοψε στα δύο.

«Αααα!» ούρλιαξε στον φοιτητή, που την κοίταζε από τον καθρέφτη, την ώρα που το φως των προβολέων του αυτοκινήτου έπεφτε σε μια σκουριασμένη πινακίδα.

Προς βουστάσια, διάβασε η Νέλε.

Και τότε, για πρώτη φορά, ο πόνος έγινε αφόρητος.